

De Postrijder der provincie Limburg

MEN SCHRIJFT IN
te Tongeren bij M. COLLÉ, uitgever en
eigenaar van dit blad, groote Markt, n° 51.

verschijnende dinsdags, donderdags en zaterdags.

ABONNEMENT

binnen de stad, 7 fr. per jaar.
buiten de stad, 8 fr. »
Een blad afzonderlijk 15 centiemen.
Aankondigingen 15 centiemen per druk-
regel.

TONGEREN, DEN 4 MEI.

De Kamer.

In de zitting van gisteren heeft de Kamer het art. 1 aangenomen van het wetsontwerp over de kieshervorming.

Alle amendementen zijn het een na het ander verworpen geworden, uitgezonderd dat van M. Tack, luidende als volgt: « Al wie eenige hulp zal ontvangen hebben van het bureel van weldadigheid, gedurende het jaar der herziening der kiezerslijsten of gedurende het vorig jaar, zal niet kunnen ingeschreven worden op de lijsten der gemeente kiezers. » De voornaamste schikking van het wetsontwerp is dus aangenomen. Zij bepaalt dat de kiescijns voor de gemeente verminderd is tot tien franken. Deze stemming is gebeurd met eene meerderheid van dertig stemmen.

Een kristen held.

M. Gustaaf de Mevis vertelt in zijn kortelings verschenen artikel *l'Invasion des Etats Pontificaux en 1867* (opgenomen in *la Revue catholique*), een heldenfeit der zouaven, dat niet genoeg kan gekend zijn:

« De pauselijke troepen, bij het omsingelen van Farnese, joegen de eerste schildwachten achteruit en bereikten welhaast het gebouw, waar de tweede voorpost der Garibaldisten zich gevestigd had. Het was een eenzaam gelegen gebouw, op den weg van Ischia naar Farnese, tegenover een afgesloten bosch, afhankelijk van het klooster der Kapucienen, gelegen. De verdieping langs de straat had een zuilengang, die van den weg naar eenen wijngaard geleide, afgesneden door bagen en achter het gebouw geleiden.

« Aan dien zuilengang waren geene naar buiten leidende deuren, maar hij gaf toegang tot eene stalling, welke vensters op de voorzijde had. Op de verdieping, welke men langs een uitwendigen trap bereikte, aan den kant van den wijngaard, bevonden zich drie vensters, welke insgelijks licht kregen van den kant des voorgevels. Dit gebouw naderend, ontwikkelden de zouaven zich als tirailleurs, gesteund door de volgeers. Na een hevig geweervuur, maar dat geen nadeel deed aan de pauselijke troepen, vluchtten de Garibaldisten in de richting van Farnese, een aantal doden en gekwetsten achterlatende.

« Op dat oogenblik zagen de pauselijke troepen een aanzienlijk vijandelijk detachement uit Farnese komen en in goede orde op hun aankrukken. Zij begrepen alsdan dat men van het aanvallen moest afzien, en men maakte zich tot een hevigen tegenstand gereed, in afwachting van hulp. De kapitein Sparagana en de volgeers bezetelden de verdieping; du Fourmel en zijne zouaven, met de gendarmen, bleven beneden en sloten de opening van den zuilenboog door eene palisadeering van grootriet, waarvan men zich in Italië bedient, om de afsluitingen en schutels te maken; men voegt deze met vlechthout aan elkander.

« Die toebereidsels waren nauwelijks ten einde, of de Garibaldisten kwamen tot op een gewerschot nabij de hoeve en openden onmiddellijk het vuur.

« Het was 1 uur. De pauselijke soldaten zagen welhaast den hinderpaal van slechts vuur te kunnen geven langs voor en niet van ter zijde. Een deel der Garibaldisten verschool zich in het bosch, tegenover het gebouw en sloop langs den muur voort, die het omsingelde. Zij waren gedekt tegen het vuur der pauselijke troepen en vingden een hevig geweervuur tegen de vensters aan.

« Het gros der Garibaldisten, door dat geweervuur beschermd, naderde door de wijngaarden; maar zij werden zoo hevig beschoten, dat zij den aftocht sloegen. Die goede uitslag gaf aan de pauselijke soldaten geene langdurige vreugde; want zij bemerkten, dat een ander detachement langs de wijngaarden voortsloep, tot aan den gevel, die langs den kant van Farnese staat. De marsch van dit detachement tegen bouden, was onmogelijk, dewijl men het niet kon beschieten. Ook bereikten de Garibaldisten den voet van den uitwendigen trap, dien eenigen van hen stoumoedig beklommen; maar zij vonden daar den dapperen sergeant-majoor Biscioni, die den eersten Garibalduist door eenen bajonnetstek deed neêrtaimelen en de anderen terug dreef.

« De pauselijke soldaten waren ten allen kante omringd, zonder hun vuur te kunnen richten. De positie scheen onhoudbaar aan de zouaven, die luidop vroegen om den vijand door eene hunner onwêrstaanbare aanvallen met de bajonnet achteruit te drijven, terwijl men op de verdieping een heviger geweervuur zou onderhouden. Vreugdevol nam de dapperste du Fourmel dit

voorstel aan; maar eischte er eet van aan het hoofd der soldaten buiten de hoeve te gaan.

« Dit was eene zekere dood te gemoet loopen; want de slagen der Garibaldisten zouden vallen op den eersten die buiten de omheining trad. Na eene verhevene kalmte, trok Emmanuel du Fourmel zijne uniform-handschoenen uit den zak, deed ze aan, knoopte ze zorgvuldig toe, trok daarna langzaam zijne sabel en groette zijne vrienden. « *Hier moet men sterven*, zegde hij, *In den naam des Vaders, des Zoons en des H. Geest, vooruit mijne kinderen!* En met zijnen sabel het vlechtwerk doorknapende, die de barrikade langs den kant der wijngaarden sterkte gaf, sprong hij den dood te gemoet.

« De kapitaal Beaubeau, zijn landgenoot, ten allen prijze den officier willende reddden die door zijne soldaten zoo innig en eerbiedvol bemind werd, wierp zich voor hem om hem met zijn lijf te dekken; maar die opoffering was nutteloos. Terwijl die dapperste soldaat neêrviel, doorwond met drie bajonnetsteken en eenen arm doorschoten, sloeg de held, voor wien hij zich opofferde, eenen garibaldist neêr en werd zelf door verscheidene kogels doodlijk gewond.

« Du Fourmel viel, stond op en wierp zich op den vijand; nieuwe wonden troffen hem; zijn sabel werd gebroken; zijn revolver viel hem uit de hand en hij rolde tegen den hock van het huis, waar een garibaldist hem met de bajonnet de longpijp doorboorde, terwijl een ander hem met kolfslagen de hersens insloeg. « *Wreedaards*, zegde hij, *waarom slaat gij mij; ik ben buiten gevecht.* »

« De rieten-barrikade was niet in haar geheel gevallen en du Fourmel en Beaubeau waren door en genen doorgang gesprongen, zoo eng dat de zouaven er maar een voor een door konden. Achter die twee, verwarden de voeten van M. Ferdinand de Charotte zich in het riet; hij viel en stremde de opening. Gedurende eenige oogenblikken waren du Fourmel en Beaubeau alleen tegen zoo veel vijanden.

« Eindelijk wierpen de zouaven de barrikade om, en aazend van woede vielen zij op de moordenaars van hunne opperhoofden. Zonder dat een pauselijke getroffen werd, wierpen zij hunne aanranders om en maakten de toegangen der hoeve vrij, onder den kreet van *leo Pius IX!*

« Er kwam hulp opdagen en de kloekke verdedigers van het geloof waren ontzet, terwijl de Garibaldisten, in hunne laffe wraak, twee Kapucienier-monikken vermoordden, du Fourmel had, behalve de knezungen op het hoofd, zes wonden die zijne borst, acht anderen die zijne ledmaten doorboorden. Nog leefde hij en men bracht hem in de hoeve.

« Men moest naar Valentano terug keeren voor dat de nacht inviel. Een zware stortregen maakte het vroeg donker. Ten 4 ure sloeg de troep den weg naar die plaats in. Men droeg de twee slachtoffers op eene berrie. Een ander middel van vervoer was onmogelijk, zoo schrikkelijk was het lijden van den armen du Fourmel. Op ieder oogenblik stronkelden de dragers en schoven in het slijk uit. Die tocht duurde vijf uren. Noch de een, noch de andere gekwetste liet eene klacht hooren.

« Te Valentano verklaarde de dokter, dat du Fourmel's wonden doodlijk waren; die van Beaubeau waren minder erg. Ten 5 ure ontving du Fourmel de H. Sakramenten; dan, zich tot Burdo richtende, die zijn hoofd ondersteunde, gaf hij hem zijn laatste wil te kennen: « *Dat* » mijn hart naar mijn dierbaar vaderland gebragt worde, mijn lichaam naar St-Laurenskerkhof te Rome. Geef dezen ring aan mijnen broeder; hij komt van onze geliefde moeder. » Ik hoop dat mijn broeder Adeoadaat over mij zal tevreden zijn. »

« Dan zegde hij vaarwel aan zijne kameraden, dankte God hem de eer te hebben gegeven voor zijne Kerk te sterven en hij stierf in de armen van den tweeden luitenant, graaf Ernest Martini, en onder het uitspreken der namen van Jesus en Maria. » Is dat geen echt kristelijken heldendood? »

Onlusten te Parijs.

De laatste depreches bevestigden de voordelen door de Versaillenaars bepaald tegen het fort van Issy in den nacht van zaterdag tot zondag. Zoohaast zij bemerkten dat de troepen in de loopgrachten waren gedrongen, werden de opstandelingen door een' plotseligen schrik bevangen. De artijeurs, het gezag van hunnen overste, den werkmans Mégy, miskenkende, verklaarden dat zij hun standpunt niet meer konden verdedigen; zij vernagelden de helft hunner kanonnen en keerden met geheel het garnizoen naar Parijs terug. Mégy was dus wel gedwongen hen te volgen; hij zelf heeft zich gevangen gesteld in handen van het Middeneoiteit.

Een ontzaglijk alarm is daarop in Parijs ontstaan; nooit is er zoo woelige eerste meinnacht

in de fransche hoofdstad gevierd geweest; de trommels roffelden in alle wijken om de marschbataillons onder de wapens te roepen; op al de vesten, in al de forten en afzonderlijke batterijen donderde het kanon, afgewisseld door het knalend geweervuur en het kbelige geratel der mitrailleurs. Meer dan 40,000 gewapende mannen verzamelden zich op 't Marsveld.

Iedereen geloofde dat de troepen van Versailles den algemeenen aanval tegen Parijs begonnen. Daarbij borst een geweldige brand uit te Neuilly in een groot houtmagazijn; het was als of de laatste dag gekomen ware en de wereld in vuur en vlam vergaan zou.

Een afzonderlijk corps, de *Fouquiers* genaamd snelde naar 't fort van Issy, welk door de Versaillenaars nog niet in bezit was genomen, en hield aldaar de wacht op de vergruiste bastions, in afwachting der bestorming van den vijand.

Al dat helich lawijt en geschut was nogmaals een tempeest in een glas water; de bestorming heeft niet plaats gehad, en generaal Cluzeret werd den volgende morgen door de Commune afgesteld van zijne bedieningen als bevelvoerende generaal. Hij is niet vervangen door generaal Bergeret, maar zoo als wij het dinsdag gezegd hebben, door kolonel Rossel, een gewezen leerling der polytechnische school, gemekapitein te Metz bij het legercorps van maarschalk Bazaine, bij de overgaaf dier stad naar Parijs ontsnapt, en door M. Gambetta tot den rang van kolonel verheven.

De eerste Meidag is vrij kalm voorbijgegaan: op die vreeslijke nachtelijke beweging, heeft men de zondagrust genomen. Alleen te Moulinaux hebben 's nachts eenige schermutselingen plaats gehad, waarbij de Versaillenaars een dertigtal krijgsgevangenen verloren onderwijl een hunner legercorpsen opmarkeerde naar de spoorwegstandplaats van Clamart en de bijliggende huizen aldaar bezette.

Op het zoo wreed gebeukte en halfverwoeste fort van Issy wappert nu de overgaafsvlag.

« Geld is de ziel van den oorlog, » en dit begint den opstandelingen in Parijs te ontbreken. Na de kassen van Staat en gemeente, de kerken en kloosters, bijzondere huizen en kunstverzamelingen leeg geplunderd, na de Nationale Bank en de spoorwegmaatschappijen gedwongen te hebben tot de uitbetaling van achterstallende voorschotten, eischt de hongerie Commune nu nogmaals zes miljoen franks van den gouverneur der Bank van Frankrijk.

Men ziet duidelijk dat zulke staat van zaken, onder geen opzicht, langer voort kan duren, en dat, kost wat kost, ten einde gemaakt moet worden aan de tusschenregering der bandieten in Parijs.

Te Lyon heeft op meivond ene soort van oproerige beweging plaats gehad in de wijk der Guillotière, waar de rooden altijd hun hoofdkwartier hebben gehad.

Het heeft de wettige overheid niet veel moeite gekost om die beroerten te stillen, en de zondag was, naar gewoonte, rustig in die stad.

De keizer Napoleon III, ware hij overwinnaar in zijnen roekeloozen oorlog tegen de Duitschers geweest, zijne lang beloerde prooi Belgenland ingelijfd zoude hebben, wordt door iemand meer betwijfeld die op de hoogte der politieke gebeurtenissen is gebleven. Wellicht ware Nederland, in dat geval, immers gedeeltelijk, niet bevrijd geweest van moelijkheden met den franschen veroveraar, die in alle gevallen begonnen zoude hebben met de aanhechting van 't groot-hertogdom Luxemburg.

Maar onder betrek van inlijvingszucht, is prins van Bismark al zoo min te vertrouwen als keizer Napoleon. Pruisen sijdt sinds lang naar 't bezit van groote zeehavens aan de Noordzee: het wil niet alleen eene sterke Mogendheid ten lande, maar ook te water worden.

Thans, met geheel Duitschland vereend, wordt die heerschzucht nog heviger, ja een nieuwe nationale droom, welken men na de voltrekking der Duitse eenheid, zal trachten te verwezenlijken.

Dit schijnt men in den Haag goed begrepen te hebben, en, met het vooruitzicht op alle mogelijke gebeurlijkheden, is de prins van Oranje, erfprins der Nederlanden, dezer dagen naar St-Petersburg gereisd, alwaar hij echt vorstelijk ontvangen en wellicht op dezen oogenblik reeds verloofd is aan de jeugdige prinses de aarts-hertogin Maria, dochter van keizer Alexander II.

Dit schitterend echtverbond, eene nauwere toehaling der van ouds bestaande banden van bloedverwantschap, zal gewis de machtigste bliksemaflaier zijn tegen de toekomstige plannen van veroveraars, die den lust zouden gevoelen van de hand te slaan aan de schoone, bloeiende en vrijheidslievende Nederlanden.

« Uit Berlijn wordt aan twee der grootste londerer dagbladen gemeld dat in den laatst gehouden krijgsraad beslist is een bepaald getal dagen uitstel te vergunnen aan de parijzer opstandelingen, om zich aan het gezag van het wettige Staatsbestuur van Versailles te onderwerpen. In geval van weigering, zouden de Pruisen tusschen komen en kort spel maken met de Commune.

Men begrijpt welk hoog belang de Duitschers hebben bij eene spoedige ontvoering van den parijzischen warhol. Zij verlangen de uitbetaling der oorlogskosten en evenzeer de terugkeer naar hun vaderland, en het zijn juist de Communisten die de vervulling dier beide wenschen belemmeren en op den duur zouden kunnen vrijdeljen.

In afwachting, worden de Elzas en Lotharingen, twee der grootste, schoonste, vruchtbaarste fabriek- en handelsrijke gewesten van Frankrijk, op eene wettige wijze, in het Duitse Parlement bij Duitschland aangehecht, van welk land zij vroeger, uit kracht van 't veroveringsrecht, door Frankrijk afgescheurd werden.

Prins van Bismark-Schenhausen, hoofdminister en bondskanselier, heeft bij deze gelegenheid aan het Duitse Parlement belangrijke verklaringen gedaan; hij zegde:

« Frankrijk, in bezit van den Elzas, was eene aanhoudende bedreiging tegen Duitschland. » Den 6 augustus overhandigde de fransche gezant te Berlijn aan M. von Bismark een ultimatum, waarin de afstand van Mayence of het pruisische grondgebied aan deze zijde van den Rijn, aan Frankrijk geëischt werd, met de bedreiging, bij weigering, eener dadelijke oorlogsverklaring tegen Duitschland. — Eene ziekte van Napoleon verhanderde toen de uitbersting der vijandlijkheden.

« Gedurende den laatsten oorlog, hebben de onzijdige Mogendheden voorstellen ter bemiddeling gedaan, ten doelwit hebbende de betaling der oorlogskosten door Frankrijk en de ontmanteling der fransche vestingen tegen den Rijn gelegen. Dat was voor ons niet genoeg: wij wilden de achteruitplaatsing der fransche grenzen en aanvalspunten.

« Toen stelde men voor om van den Elzas en Loreinen een onzijdig grondgebied te maken. Maar deze onzijdige Staat zou noch den lust noch de macht hebben gehad om zijne onzijdigheid in geval van oorlog na te leven.

« Wij waren derhalve verplicht den Elzas en Loreinen terug te nemen, ter verzekering van den Europeeschen vrede.

« Wel is waar, hebben wij de bevolkingen dier beide gewesten tegen ons; maar zij is niet te min in den grond en van oorsprong wezenlijk Duitsch.

« Wij zullen trachten die bevolking terug te winnen met geduld en echt duitse toegenegenheid, en vooral zullen wij haar gemeentelijke vrijheden verleen...

« Volgens *le Français*, zou een bankier te Londen den keizer 25 miljoen hebben aangeboden, om zijne terugkeer in Frankrijk te vergemakkelijken. Eenige bonapartisten hopen veel van de toekomst. Overigens schijnt de keizer het niet eens te zijn met de keizerin, over de handelingen, die in het werk moeten gesteld worden.

In de zitting der Commune van 27 april werd door citoyen Dereure een wetsontwerp neergelegd, luidende:

« Eene boet van vijf tot vijftig franken per dag zal toegepast worden op al de mannen van negentien tot veertig jaar, welke Parijs sedert 18 maart verlaten hebben. »

EEN GOED GELOOF...

Het is ongelooflijk wat dwaasheden de commune van Parijs aan die simpele, lichtgeloovende Parijzenaars wijs maakt. Dezer dagen waren het weêr de vrijmetselaars, welke de commune gingen reddden.

« Oh! zegde een nationale garde tot den korrespondent, de vrijmetselaars moeien er zich meê. Nu zal 't lang meer duren. De Versailliers zullen gerold worden, en nog wel zonder rollen. De vrijmetselaars zullen zich maskeeren en vermommen: ze zullen in de Versailler-linie dringen, en dan zal het vliegens afgegaan worden. Zij zijn ten getalle van 12,000... »

Nu de Brs. zijn door M. Thiers zeer koel ontvangen, en geen wonder! die *charmante* broeders huiten openlijk met den oproer, en nemen zijne principen aan.

De vrijmetselaars zien wel dat hunne komedie tot niets dient; de Versailliers schieten de broeders nog heviger dan vroeger op het lijf en zij hebben besloten, hunne banieren maar weêr stillekens weg te halen en in den zak te steken.